

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

„Danica“ izhaja vsak petek na celi poli, in velja po pošti za celo leto 4 gld. 60 kr., za pol leta 2 gl. 40 kr., za četrtert leta 1 gl. 30 kr. V tiskarnici sprejemana za celo leto 4 gl., za pol leta 2 gl., za četrtert leta 1 gl.; ako zadene na ta dan praznik, izide „Danica“ dan poprej.

Tečaj XXXVIII.

V Ljubljani, 26. rožnika 1885.

List 26.

Premišljevanje in molitve za vse stanovce.

(Dalje).

61. Perva stopinja kerščanske modrosti.

a.) Strah Božji.

Sv. Lavrenciju Justinijanu, mladenču plemenitega stanú iz Benetik, se prikaže neka noč nebeška modrost v podobi ljubeznjive, častitljive device. Mladeneč ta je bil ravno na razpotji in ni vedel, bi se li oklenil sveta, njegovih veselíc in prijetnost, ktere bi bil po svojem stanu in bogastvu lahko vžival, ali pa bi se podal na pot zatajevanja in ojstrega življenja. V ti vojski mu tedaj na pomoč pride nebeška Modrost, ki ga tako-le nagovori: Preljubi, kaj si iščeš sreče pri nečimurnih stvaréh! Kaj se pehaš za minljivim veseljem? Glej, le jest imam, kar želiš; le pri meni najdeš pravo veselje in neskaljeno srečo! Blagor ti, ako mene izvoliš nevesto! — Kdo pa si ti, nebeško bitje, praša Lavrencij, ves zavzét, to blaženo prikazen? Jest sem nebeška Modrost, mu odgovori, jest sem pervorojena hči nebeškega Očeta; kdor mene najde, najde življenje in bo prejel zveličanje od Gospoda. Dota, ktero ti jest donesem, je učenost zveličanja, moje posestvo je vesela in srečna večnost v kraljestvu Najvišega! Ko je to izgovorila, se posloví od njega in zgine, zapustivši v sercu Lavrencijevem najlepši mir.

Kdo bi si ne želel take neveste? Kdo bi ne hrepenel po nebeški modrosti, ki edina človeka res srečnega storiti zamore? Zato sv. Duh po modrem Sirahu priporoča modrost, rekoč: Poslušaj, moj sin, in bodi moder, in ravnaj svojo dušo po potu! (Preg. 23, 19.) Kakor beremo v bukvah pregovorov (9, 1), ima pa modrost 7 stebrov ali stopinj; in zato se k pravi modrosti po nauku bogoljubnih učencikov pride po sedmerih stopinjah, kterih perva je: strah Božji, kakor beremo v 110. psalmu: „Začetek modrosti je strah Gospodov“; in v 111. psalmu: „Blagor možu, ki se boji Gospoda, prav veliko dopadajenje bo imel nad njegovimi zapovedmi!“

V čem pa je strah Božji? — V tem, da Boga spoznamo kot svojega Stvarnika in najvišega Gospoda, da se mu kot takemu vselej in ponižno vklanjamó in podveržemo. Strah Božji je v tem, da se iz žive vere bojimo Boga razžaliti, da mu vsled keršanskega upanja

zvesto služimo, da iz čiste ljubezni do njega njegove zapovedi natanko spolnujemo. — Kdor se Boga zares boji, bo dobro delal, ne samo, kadar ga drugi vidijo, ampak tudi na tihem in na skrivnem; bo kerščanske dela usmiljenja opravljal iz svetih namenov in samo zavoljo Boga. — Zato opominja sv. Duh v bukvah Pregovorov (3, 7): „Boga se boj in hudega se varuj, zakaj to bo zdravo za tvoj život in bo poterjevalo tvoje kosti!“ In zopet: „Strah Gospodov dodaja dneve“ (to je: podaljša življenje). (Preg. 10, 27.) Sv. Ambrož imenuje strah Gospodov podslombo, na kateri počiva milost Božja; sv. Krizostom pa terden zid, ki brani milost Božjo; in sv. Ciprijan terdnjavo, na ktero se milost Božja opira.

Kjer je tedaj pravi otroški strah Božji (ne hlapčevski), tam je tudi prava sreča in pravo veselje! Kdor se Boga tako boji, da ga kot svojega dobrega Očeta razžaliti ne upa, tistemu se potem ni smerti, ne pekla bati. Ali ravno zato, ker se mi velikokrat ne bojimo in ne strašimo Boga razžaliti, zato se nam je pred smertjo in pred peklom tresti. Človek, ki zgubi strah Božji, pade iz greha v greh, hiti od hudobije do hudobije in se ne ustraši najhujšega zločina. In ravno zato, ker je naše dni zginjati jel strah Božji izmed ljudi, ravno zato se vedno več sliši o strahovitih hudobijah in samomorih!

Molitev.

O Bog, ki nas po psalmistu kličeš: Pridite otroci, poslušajte me: strah Gospodov vas bom učil; uči tudi mene po svojem sv. Duhu, da se ne bom nobene reči tako bal, kakor Tebe razžaliti. — Če se Tebe prav bojim, se mi potem nobene reči bati ne bo. Ali se bom mar ljudi bal? Kaj mi pač morejo storiti? Telo zamorejo umoriti, družega pa ne! Daj, o Gospod, da se bom le Tebe bal, ki zamoreš telo in dušo v peklo pogubiti. Če se Tebe prav bojim, in se iz sinovskega strahu pred Tabo vsacega greha skerbno varujem, potem se mi ne bo treba ne smerti ne pekla bati! Toraj pravega detinskega strahu Božjega Te prosim, o Bog; dodeli mi ga po svojem sv. Duhu, ki s Tabo in s Sinom kraljuje Bog od vekomaj do vekomaj. Amen.

Najdenje trupla sv. Jakopa ap. Večega in dotični odpustki v god sv. Ane.

Letošnji praznik sv. Jakopa aposteljna bo posebno imeniten. Obhajal se bode namreč spomin, ko so bile najdene in za prave poterjene svetinje sv. ap. Jakopa Večega in njegovih učencev, ss. Atanazija in Teodora. Sv. Oče Leon XIII so zato razglasili posebno apostolsko pisanje za katoliški svet in dovolili so popolnoma odpustek za en dan, kterege v vsaki škofiji škof določi.

Naš milostni gospod knez in škof dr. Jakop Misija so določili za to milost god sv. Ane (26. julija), to je, v dan po sv. Jakopu ali deveto nedeljo po Binkošti.

Pogoji za popolni odpustek so: vredno prejetje zakramentov sv. pokore in sv. Rešnjega Telesa, pa molitve za potrebe sv. Cerkve. Moli pa se na ta namen, da bi Bog na posebno priprošnjo sv. Jakopa, čigar častitljive svetinje je dandanašnji dopustil najti, svoji od vsih strani stiskani Cerkvi milostno pomoč delil, jo zmagovito povzdignil nad njene sovražnike in zaterl krivoverstva in brezboštva.

Te molitve na papežev namen se morajo opraviti v cerkvi sv. Jakopa, kjer se nahaja taka očitna cerkev v čast sv. Jakopa (kakor je n. pr. v Ljubljani). Za druge kraje pa so milostni gosp. knez in škof odločili zadevno farno (kuracijsko) cerkev za te odpustke; od podružnic pa le samo tiste, v katerih bode ta dan po stari navadi očitna božja služba.

Ta odpustek se zamore obrniti tudi za duše v vicah.

Milostni gospod knez in škof se zanašajo, da čast. gg. duhovni bojo te namene sv. Očeta veselo sprejeli, vernike na podlagi pisanja sv. Očeta primérno podučili in jim dobrovoljno pomagali, da bodo prav obilno pristopili k ss. zakramentom in se milosti popolnega odpustka vdeležili. Da pa Slovenci bolj spoznajo, kako važna in imenitna je ta reč, naj v naslednjem bolj bistvene reči posnemamo iz papeževa pisanja.

Vsegamogočni Bog, pravi sv. Oče, ki je prečudovit v svojih Svetnikih, je po svoji neskončni previdnosti hotel, ko so duše Svetnikov v nebesa sprejete in večno veselje uživajo, da naj ljudje tudi njih trupla na zemlji prav zvesto časté in po šegah sv. vere svetišno povzdigujejo.

V tem se pa tudi Božja previdnost in usmiljenje jasno razodeva. Po teh ostankih svetnikov namreč Bog dela mnoge čudeže in s tem skerbí za naš prid, kakor tudi za čast, ki naj se svetnikom skazuje na zemlji. Kolikorkrat namreč vidimo te predrage znamenja in ostanke zveličanih nebeških prebivavcev, kolikorkrat jih obiše; tolikorkrat se spominjamo tako mnogih, prečudnih in prelepih čednost, s katerimi so v življenji bližnjemu svetišili, in ki nas k posnemanju močno spodbujajo. Kakor sv. Janez Damaščan priča, so trupla svetnikov v sv. Cerkvi neusušljivi viri, iz katerih se kakor zveličanski studenci zlivajo v keršanske ljudstva nebeški darovi, dobrote in vse, česar potrebujemo. Zato ni čudo, ako se po modrih Božjih sklepih marsiktere trupla svetnikov, ki so bile poprej kakor v pozabljenosti in temi skrite, razodenejo zlasti v sedanjih časih, v katerih ravno sveto Cerkev prehudi viharji pretresajo, in torej kristjani bolj močnih spodbudkov k čednosti potrebujejo.

V tem našem tekočem stoletji, ko je oblast temote napovedala najbolj zagrizeno vojsko zoper Boga in njegovega Maziljenca, so k sreči in po božji naklobi najdene svetinje sv. Frančiška Asiskega, sv. Klare device ustanovnice, sv. Ambroža škofa in cerkvenega učenika, ss. mučencev Gervazija in Protazija, ss. Filipa in Jakopa aposteljn. — V teh število se morajo pridjati: sveti apostelj Jakop Veči in njegova učenca Atanazij in Te-

odor, katerih trupla so bile nedavno najdene v glavn cerkvi mesta Kompostelle (na Španjskem).

Sv. Oče nadalje obširno pripovedujejo zgodovino teh svetih trupel.

Sv. Jakop je bil namreč od kralja Heroda k smerti obsojen in v Jeruzalemu obglavljen. Njegova učenca Atanazij in Teodor sta truplo skrivaj vzela in odrinila z njim na Španjsko, kjer je ta apostelj po Kristusovem vnebohodu sv. evangelij oznanoval.

V mestu „Iria Flavia“ na nekem posestvu sta sveto truplo položila v kamnite rake, izdolbene po rimski šegi in nad njimi sta postavila majhno kapelo. Po njuni smerti so verniki tudi trupli teh učencev, ss. Atanazija in Teodora, položili pod ravno to kapelo zraven sv. Jakopa aposteljna, vsacega na eni strani.

Ko so kmali potem po vsem rimskem cesarstvu pričeli kristjane preganjati in moriti, je bilo to podzemeljsko pokopališe nekaj časa skrito. Kadar so se pa verniki mirni časi, so ondodni kristjani to svetišče zopet v velikih množicah obiskovali, kakor n. pr. v Rimu grob ss. Petra in Pavla.

V teku časov pa so prihruli v deželo divji narodi, potem Arabi, in bila je tudi ta kapela razdjana ter grob pod razvalinami dolgo časa kakor v temnicah skrit.

Vender Španjci v dolzih letih niso pozabili na ta predragi zaklad. V začetku devetega stoletja je kralj Alfons, imenovan Čisti, dobil Španijo v oblast, „Iria Flavia“ pa je dobila škofa Teodomira, in vedno izročilo se je ohranilo, da takrat je na nebu nepremaknjena stala zvezda, ki je s svojim sijanjem kazala kraj, kjer so bile hranjene trupla teh svetnikov. Škof Teodomir je vsled tega znamenja napovedel molitve, ukazal podertine kapelice odpravljati in prišli so do grobovja, v katerem so ležale tri različne rakve. Na to je dal tisti kraj na okrog obzidati in sveti zaklad s terdnimi podzidji obdati.

Ko je pa kralj Alfons to zvedil, je zdajci sam prišel apostoljski grob počastit, in ukazal je staro kapelo v novi podobi razširiti, meje tistega posestva pa je dal tri milje daleč razširiti in ga za vselej tempeljnu v varstvo izročiti. Bližnje mesto „Iria Flavia“ se je vsled zvezdne prikazni prilastilo ime „Kompostella“. V povelicanje groba sv. aposteljna pa so se razun zvezdne prikazni godile mnoge znamenja in čudeži. Ljudje ne le od sosednjih mest, ampak tudi z najdaljših krajev so hodili na božjo pot k grobu sv. aposteljna Jakopa. Zato je kralj Alfons III, prešnjega naslednik, dal ondi zidati veči hišo božjo, vender pa tako, da je stara kapela ostala, le samo ozališati jo je dal na kraljeve stroško.

Ob koncu 9. stoletja so na Španjsko zopet pribrule divje arabske derhali, razdjale premnoge mesta, in silo ljudstva so z mečem in ognjem pokončale. Strahoviti trinog emír Almansor, kteremu je bil znan tudi grob sv. Jakopa in njegovo čenje, je odmenil tudi to svetišče razdjati; mislil je, če se mu ponese, da s tem bi premagal največi brambo Španijolov, v katero vse upanje stavijo. Ukazal je toraj svojim roparskim poglavarjem, da naj gredó naravnost proti Kompostelli, naj mesto napadejo, tempelj in vse svetišča požgó. Toda Bog je vihrajoči ogenj pri pragu presbiterija ugasil, Almansora in njegove kardela pa je udaril z groznim klanjem v drobu, od česar terpinčeni so zbežali iz Kompostelle in skoro vsi z Almansorom vred nagle smerti poginili. — Pepel okrog kapele je bil kakor ostanek sovražnega divjanja, in kot znamenje božjega varstva.

Ko se je Španjsko iz tolike revšine vzdigovalo in opomoglo, je škof Didak Palaez na razvalinah kapelice pričel zidati veči cerkev, katero je njegov naslednik Didak Gelmirez dovršil z novo častitljivostjo, in dano ji je bilo ime in pravica bazilike. Skerb tega škofa bila je posebno ta, da je svete ostanke preiskal in s povikšanjem

sténe storil, da nihče več ni mogel do groba. Pri tej vravnavi je izmed svetih kosti eno izločil in jo je s pismom vred poslal sv. Attonu, Pistorjenskem skofu. Današnji učeni so spoznali, da ta kost je bila iz glave, namreč tista, ki jo učeni imenujejo „apophisis mastoidea“; ta je še s kervjo okropljena, ker je bila z udarcem meča zadeta, ko se je glava od vratu odsekala. Hrani se ta svetinja še zmiraj v Pistorjenski cerkvi.

Romarjev množine v Kompostello pa so tako silo naraščale, kakor unihi na svetišča v Sveto zemljo in na grob ss. Petra in Pavla v Rim.

Proti koncu 16. stoletja je protila grobu aposteljnemu zopet nevarnost. Vstala je vojska med Španijoli in Britanci (Angleži); ti poslednji, ki so bili odpadli od katoliške vere, in zašli v krivoverstvo, so sklenili, da bodo ropali in razdirali katoliške cerkve po Španjskem, ter vse sveto skrunili in teptali. Nastavili so svojo vojsko v Galediciji ob morji, podirali božje hiše, terli podobe in ostanke svetnikov, in vse, kar je bilo bolj svetega, so s krivoversko razdraženostjo požigali, potem pa so se s svojimi kardeli zagnali proti Kompostelli. Bil je ob tistem času v Kompostelli prav pobožni nadškof Janez od sv. Klemenca; ta je po posvetovanji s svojimi kanoniki skerbel posebno za to, da so se svetinje spravile v varen kraj, še posebno pa truplo sv. Jakopa aposteljna. Ker so pa sovražniki že pritiskali, je hitel trojne trupla skriti; oskerbel je pa, da so bile nove rake narejene iz razdjanj tistih, ki so bile narejene po rimski šegi, kar bi bilo potomcem nekako spričevanje za resničnost teh svetinj.

Ko je vojska nehala, so Kompostellanci in tujci za gotovo mislili, da so svetinje še na ravno tistem mestu, kjer so bile nekdanj. Nasledniki so bili te misli kakor njih predniki, vender tako, da so v naših časih menili verniki, da so svetinje v cerkvenem kotu ali oltarni krivini (absidi) večji svete kapele.

Sedanji nadškof Kompostellanski, kardinal Paya y Rico, pa se je pred nekaterimi leti lotil obnavljati tisto baziliko, in takrat je sklenil dognati, kar je namerjal že dolgo časa, namreč, poiskati mesto, kje da so trupla sv. Jakopa in njegovih učencev Atanazija in Teodora. Za tako tehtno opravilo tedaj je izvolil najbolj skušenih mož v cerkvenih službah, kateri naj bi delavcem zapovedovali. Toda drugač, kot so mislili, se je reč izšla. Preiskali so namreč vse rake in vse skrivne kraje, kar koli jih je okrog velikega oltarja; pa nič niso našli. Kamor pa se je duhovstva in ljudstva češenje najbolj obračalo, namreč v sredini abside za velikim oltarjem in pred drugim oltarjem znotraj, so tlak odkopali, in ko so za dva kometla dalje tišali, se delavcem prikaže skrinja, na ktere pokrovu se je pokazal v pokrov vdolben križ. Bila je skrinja narejena iz kamnov in opék iz starejših rák in od groba uzetih. V nazočnosti prič vzdignejo pokrov, in najdejo kosti, ki so se podale k trem moškim okostnjakom.

Po določilih Trienškega cerkvenega zbora je kardinal Kompostelski z učenimi in pobožnimi možmi se posvetoval, zaslišal misli najbolj skušenih učenjakov, ter so sodnijsko preiskali, če se poterdi ali ne, da so najdene svetinje pravi ostanke trupel sv. Jakopa starejega in dveh njegovih učencev, Atanazija in Teodora? Vse to je nadškof po ukazih cerkvenih sodnikov zares sprejel in poterdil. Kardinal nadškof je potem vse pisma in svojo razsodbo o tej reči poslal sv. Očetu papežu v Rim in je ponižno prosil, naj tudi papež s svojo najvišji veljavo nadškofov izrek poterdijo.

Kar zdaj nasleduje, jasno kaže, s koliko previdnostjo Rim pri tacih rečéh dela, predno jih poterdi ali pa odverže.

Sv. Oče pravijo nato: „Mi smo izrečene prošnje dobrotno sprejeli, ker dobro vemo, da častitljivi grob

sv. Jakopa starejega se po pravici smé šteti med najslavniši svetišča, kar se jih po vsem svetu časti med kristjani in preslavlja s svetimi božjimi poti, da se rešujejo storjene obljube. Pa da je le-tá (grob) po naredbah naših prednikov Paskala II, Kalista II, Evgenija III, Anastazija IV in Aleksandra III bil poslavljen in povišan s predpravicami in častmi; torej je bila volja naša, da naj se tolikanj tehtna zadeva opravlja s tisto marnostjo, kakoršno je o vseh časih rubil Sedež apostoljski.“ — Torej so sv. Oče postavili nov odbor kardinalov (med katerimi je tudi Poljec Micielav Ledochovski) in družih učenih vradnih predsednikov svete kongregacije, in tem so ravno to zadevo zopet izročili v preiskovanje. Ta odbor je v zboru 20. majnika 1884 po najnatančnejšem in ostrem preiskovanji odgovoril, da naj se nekatere opazovanja večji tehtnosti bolj natanko presodijo. —

Vsled tega so se sv. Oče promotorja „Sanctae Fidei“ Avgustina Kaprera poslali v Kompostello, da naj ondi vse pregleda, preišče in v Rim poroča. Kaprera je zaslišal priče, ktere so mu morale priseči; poznamnjal je nekatere nasprotja, ki so bile viditi v njihovem sporočilu; prašal je potem za njih razsodbo izvedence v starinoznanstvu, v zgodovini in anatomiji (telesoslovji) iz Madrida in Kompostelle; ogledal je šibre starejših rák (pokopnega kraja), in primeril jih je s temi, ktere so pri skrinji, ki obsega svetinje; ogledal je tudi kraj pod absido, kjer so bile svetinje najdene; poslednjič je zopet poprašal skušene fizikarje zastran posameznih kostnih delcev: in po vsem tem se je vernil v Rim in je dal natančen odgovor zastran opravlja, ki mu je bilo izročeno. —

Po vsem tem je bil 19. jun. 1884 zopet snid kardinalov in učenjakov v Vatikanu. Ta je po vsestranskem pojasnovanji priterdil, da razsodba kardinala in nadškofa Kompostelskega je prava, resnična, vse tako poterjeno dognano in dokazano, da nihče ne more oporeči, ter da svetinje, ki so najdene v središu abside največji kapele metropolitanske bazilike, so res košice sv. Jakopa apost. starejšega in njegovih učencev Atanazija in Teodora.

To razsodbo zbora ss. obredov je predsednik tega zbora, kardinal Bertolini, naznanil sv. Očetu, ki so bili silno razveseljeni in so iz celega serca dobrotljivega Boga hvalili za to novo milost v sedanjih tako brezbožnih časih, ter so omenjeno razsodbo svetih obredov v vsem odobrili in poterdili. Zapovedali so ob enem, da naj se 25. julija, v god sv. Jakopa, to poterdilo v Rimskem mestu po evangeliju v pričo papeževih poslancev v cerkvi španjskega naroda S. Marije Device „de Monte Serato“ s prižnice očitno razglasi.

Zraven tega so papež pod kaznijo izobčenja prepovedali, da svetih ostankov, ki so bili zopet v stare rake djani in zapečateni, ali tudi njih drobcev, nobeden ne sme ločiti, uzeti ali odnesti. Ukazali so tudi patrijarhom, nadškofom in škofom, naj se to določilo po vsih škofijah slovesno okliče, da se ta dogodba povsod soznani, vsled tega čednost množi, ter vsi kristjani tega aposteljna preslavlajo, k njegovemu grobu popotvajo, kakor so delali prededje.

Da bi se pa bolj obilne milosti za sv. Cerkev in vse keršanstvo mogle zadobiti, so sv. Oče tudi posebne odpustke podelili za to priliko (kakor je povedano v začetku tega spisa). Za Španijo pa je že od papeža Aleksandra III dovoljeno veliko sveto leto za vse tiste leta, ko sv. Jakop zadeno na nedeljo; in to veljá tudi za letošnje leto, ko se obhaja najdenje in vzdignjenje svetinj sv. Jakopa aposteljna.

Pisanje, ktereга posnetek smo tukaj podali, je bilo dano v Rimu 1. novembra 1884.

Sad iz šole brez Boga.

Podajva se, dragi bralec, v prostorno, lepo opravljeno sobo. Mehka pogrinjala pokrivajo tla. Gosta, dragocena zagrinjala tanjšajo svetlobo v sobi. Na postelji leži bolan deček.

Uhogi otrok je videti prav zelo bolan, ker tako težko sôpe.

„Star je kacih deset let in je izrejen po naukih „nove ere“, v šoli brez Boga.“

Njegov oče se ponaša s tem, da nič ne verjame, in je že velikokrat zlobno in bogokletno govoril o sveti Cerkvi.

Mati je vsa posvetna in je zrasla v veselji in hrupu tega sveta, in tudi ničesar ne veruje, čeravno jo je njena mati učila moliti.

Za smert bolni deček, edini otrok, še nikdar ni slišal o Bogu, kakor tedaj, ko je njegov oče ali učitelj njegovo sv. ime bogoskrunsko imenoval.

Bolni deček zna tudi lepo peti in ni še dolgo, kar je pri neki „besedi“ ali posvetni veselici pomagal peti neko framasonsko popevko, v kateri se psuje sv. vera.

Deček se je bil že tudi veliko naučil iz živalstva, rastlinstva in mineralogije; — vedel je veliko o živalih, rastlinah in rudninah, — ničesar pa o njih Stvarniku; urno je napredoval v „šoli brez Boga“.

Nravje je najbolj vedel in poznal iz gledališnih iger in sicer ga je oče velikokrat saboj v gledališče jemal, ko so se igrale spotikljive igre. —

Ta deček tedaj je zbolel.

Ko je mati zapazila, da je otrok vedno slabši, se je spomnila svoje vére in besedi svoje matere.

Tiho in zarudelih lic pravi možu: „Kako bi bilo, ako bi po duhovna poslali?“

Mož zmajè z rameni in je, kakor bi hotel iz kože skočiti.

Naenkrat Božja milost in usmiljenje spodbode slabotno ženo; urno spregleda uboga mati velikost svoje pregrehe, katero je storila s slabo vzgojo svojega otroka, in reče možu: „Le pogubi svojo dušo, ako hočeš, jaz se nočem s teboj pogrezniti v brezno večnosti; rešiti hočem svojega otroka in nočem, da bi brez dušne tolažbe umrl!“

To je tudi moža ganilo, čutil je, da ima žena prav, — vendar je rekel: „Pomisli vendar na naše prijatelje, ali naju ne bodo zasmehovali!“

Žena pa se je že odpravila in šla iskat duhovna. — Na to gre mož k postelji svojega otroka, hotel ga je tolažiti in ga pripraviti, kajti tudi njemu je začela vest prigrevati.

„Moj ljubljenc,“ pravi mu, „ali se nič ne bojiš? Morebiti je po tem življenji res še večnost. ... Moli ... k Bogu!“

Deček je nekoliko časa molčal, in mirno je gledal očetu v obraz. Potem prav tiho pravi: „Kaj je to, moliti? ... Vi me niste nikoli učili moliti. Vedno ste mi ukazovali, da takih neumnost ne smem uganjati, in da ne smem v cerkev hoditi!“ —

Sedaj se le je oče občutil velikost svoje pregrehe in je prav hudo želel, da bi žena že skoraj pripeljala duhovna; vendar se mu je pa vedno vsiljevala misel, kaj bodo njegovi znanci k temu rekli? Sklenil je, da bo vse to pripisoval svoji ženi.

Odpró se vrata, in v sobo stopi duhoven, ki ga je mati pripeljala, rekoč: „Naglo, naglo!“

Duhoven stopi k postelji, kjer je deček ležal. Berž ko ga je pa ta zagledal, zakričal je neko psovko zoper duhovna, zagernil si obličje in — dušo izdihnil.

Kakor je ubogi otrok tolikrat slišal zaničevati namestnike Božje, tako je storil še umirajoč — na vesti ga imata oče in mati.

Znano je, kako angeljsko se razveselé dobro poučeni otroci duhovna, kadar pride, in ako zbolé, zmeraj želé duhovna pri sebi imeti, ker takrat na bolezen, bi djal, pozabijo in duhoven jim je kakor angelj varh in porok za srečno smert. Ni davno ko je dober deček malo minut pred smertjo želel še spovednika k sebi, akoravno je bil že z vsim previden. Kako lepa in za vse tolaživna je taka smert! — Gorjé pa očetu in materi, ako sta otroka pohujševala, v brezvérsko ali krivoversko šolo pošiljala, kjer se je učil vero in verske služabnike zaničevati, namesto jih spoštovati in ljubiti! — Ravno povedana dogodba, ki jo je prinesel „Sendbote“, se je pripetila na Francoskem, kjer sedanjo dobo framasori tako ostudno sovražijo in preganjajo sv. Cerkev, in zato ni čudo, ako se kaj tako groznega pripeti, kakor je tu povedano.

Odpustki sv. Očeta Leona XIII.

(Konec.)

Dalje dobí vselej 100 dni odpustkov, kdor koli ima v navadi vsaj enkrat na teden obmoliti katero krón, ali rožni venec, ali dnevnice (oficium) Marije D., ali oficium za mrtve, ali večernice, ali vsaj eno nočnico (nokturn) s hvalnicami, ali 7 spokornih psalmov z litanijami in pristavljenimi molitvami.

Kdor v smertni uri Bogu vdan smert sprejme, res skesan ss. zakramente prejme, in če z ustmi ne more vsaj v seru presveto Ime Jezus kliče, zadobí popoln. odpustek.

Petdeset dni odpustka vselej dobi, kdor kakoršno koli molitev opravi pred pripravo k sv. maši (ante Praeparati ad Miss.), ali sv. Obhajilom, ali pred opravljanjem cerkvenih dnevníc (divini officii), ali malih dnevníc B. M. D.

Dvesto dni odpustkov dobí vselej, kdor jetnike v ječi ali bolnike v obolnišnicah obiše in jim kako pomoč skaže, ali v cerkvi uči keršanski nauk, ali domá svoje otroke, sorodnike, družino.

Sto dni odpustkov, kdor o angeljevem zvonjenji zjutraj, ali opoldan, ali zvečer obmoli „Angelj Gospodov“, ali če tega ne zná, pa očenaš, češenamarijo.

Sto dni odpustkov, kdor se v petek pobožno spominja Jezusovega terpljenja in smerti, in trikrat móli očenaš in češenamarijo.

Sto dni odpustkov, kdor vest spraša, se odkritoserčno kesá svojih grehov in ima sklep se poboljšati, pa če pobožno trikrat moli očenaš in češenamarijo na čast presv. Trojice; ali pa če v spomin 5 kervavih rán Jezusa Kr. petkrat moli očenaš in češenamarijo, pa dobí 100 dni odpustka.

Petdeset dni odpustkov dobí, kdor koli pobožno moli za umirajoče, ali saj opravi očenaš in češenamarijo zanje.

Vse naštete odpustke molivec lahko oberne za-se, ali pa za duše v vicah.

S podeljenjem teh odpustkov nikakor noče Njih Svetost oslabiti odpustkov, že prej danih od njihovih prednikov, ktere vse Njih Svetost poterdijo in hočejo, da se njim njihova moč ohrani.

Vse to veljá njim, ki imajo kaj od Njih Svetosti blagoslovljenega, sicer pa je vse to podverženo navadnim pogojam o odpustkih.

Ako bi kdo hotel izdati posebej zapisnik teh odpustkov, bi moral imeti privoljenje od sv. odbora za odpustke.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Ljubljane. (*Opravila presv. Jezusovega Serca.*) V uršulinski cerkvi je v osmini Jezusovega presv. Serca vsak dan imel prav priserčne premišljevanja o najsvetejšem Sercu P. Nachtigall, lazariet iz Gradca. Potem so bile litanije z blagoslovoma pri stranskem prelepo ozališanem oltarji, na katerega je bila skoz vso osmino postavljena ginljivo slikana podoba najsv. Serca. V poslednjem premišljevanji je prečastiti Pater obravnaval, kako je Jezus naš srednik pri Bogu Očetu, zlasti pa z molitvijo. Pojasnoval je, kako obilno je Sin Božji molil na zemlji in kako tudi zdaj v tabernakeljnu nadaljuje to posredovanje. Poslušavce pa je živo spodbujeval, kako naj radi in goreče molijo, posebno starše, da naj pač gotovo in res sami molijo, otroke učijo moliti, ter naj jim dajejo živi izgled molitve. Pobožnost, ki jo je povzdigovalo ginljivo petje na koru, je čast. gosp. katehet med azistencijo sklenil z zahvalno pesmijo. Prav veliko gospóde je hodilo k priserčnemu opraviilu. Bog daj veliko sadú!

V novi cerkvi Jezusovega presv. Serca pa tudi verli oo. Lazaristi še nadaljujejo vsakdanjo večerno pobožnost v ravno ta namen. Vsak večer je prav podučna in priserčna pridiga, molitev rožnega venca in litanije z blagoslovoma, in to pri napolnovani cerkvi. Upati smemo, da po tako lepih opraviilih v majniku in rožniku bode usmiljeni Bog marsiktere šibe odvernili od naše dežele, zlasti tudi prihodnje leto, ki se mu britkosti napovedujejo po znanem reku: „Totus mundus vaeclamabit“. Vsak že to napoved vé, da bo klical svet „gorjé“.

Jezusa, Marije pa Sercé

V blagor, mir oberni nam „gorjé“!

Iz Ljubljane. O Ciril - Metodovi kapeli in oltarji piše odbor za zidanje cerkve Jezusovega presv. Serca med drugim tako-le:

Na Velehrad, na Velehrad! vabijo po vsih slovanskih deželah v ta namen osnovani odbori verne Slovane, da bi se vdeležili slavnostne tisočletnice, ki se letos obhaja v tamošnji prekrasni cerkvi Matere Božje v spomin zvečane smerti vikšega škofa sv. Metoda, blagovestnika, aposteljna in največega dobrotnika Slovanov.

Kakor leta 1863, ko smo obhajali tisočletnico smerti sv. Cirila, tako se zbirajo tudi letos o tisočletnici preselitve sv. Metoda v večnost učeni in priprosti iz vsih slovanskih deželá na grobu sv. Metoda v Velehrajski cerkvi na Moravskem in tako najlepše razodevajo vzajemno bratovsko ljubezen.

Tudi v beli Ljubljani se je vstanovil odbor, ki dela priprave za popotovanje Slovencev o velikem Šmarnu na Velehrad počastit sv. Cirila in Metoda in vdeležit se popolnega odpustka v tamošnjem svetišču.

Ali le malo jih je tako srečnih, da morejo popotovati na Moravsko k grobu sv. Metoda na Velehradu; zato se daje prilika tudi v domači deželi hvaležno se spominjati slavne tisočletnice in vdeleževati se cerkvenih odpustkov.

V novi cerkvi Jezusovega presv. Serca v Ljubljani je kapela, dozidana, pa še prazna, ki se ima posvetiti ss. Cirilu in Metodu v čast. Še ta mesec se bo v njej postavil altar s podobama svetih slovanskih blagovestnikov sv. Cirila in Metoda, tudi stene z obokom vred se bodo lepo opisale in na nje djali podobi sv. Hermagora in Fortunata, pomočnikov Ljubljanske škofije, tako da se bode 5. malega serpana lahko v njej obhajal god sv. Cirila in Metoda z vso slovesnostjo in enako 12. malega serpana god sv. Hermagora in Fortunata. Ob enem bodo gospodje misijonarji imeli v tej cerkvi misijon 5. do 12. malega serpana s popolnim odpustkom.

Iz Ljubljane. (*Vesetje v Marijanišču*) Že nekterikrat sporočala je „Zg. Danica“ o milih darovih od blagih dobrotnikov in dobrotnic iz Ljubljane in z dežele za napravo težko pričakovane kapele v tukajšnjem Marijanišču. Zanimati jih toraj tudi utegoe, kako je že kaj s to napravo.

Kmalu po Veliki noči pričelo se je delo, ker so bile že prej oskerbljene za to potrebne priprave. Delo dobro napreduje. Že je po vnanjem kapela z zakristijo (žagradom) većinoma dodelana; tudi pokrito je bilo že vse, in sicer zgodilo se je to v lepem, ko še ni bilo dežja.

Kapelo kinči sicer majhen, a prav ličen zvonik, v katerem visí že tudi primerjen zvon, ki tehta celih — 65 kil, in ima silno lep in mil glas. Preteklo soboto bil je z mnogimi drugimi zvonovi posvečen po presvitlem knezoškofu, premil. gosp. dr. Misiju v zvonarni g. Alberta Samasa. V ponedeljek potem so ga sirotišni gojenci, z venci in zelenjem krasno okinčanega, slovesno pripeljali v Marijanišče. To je bil dan veselja za dečke, katerega bodo dolgo pomnili.

Kapela bode dovolj prostorna, ker znotraj je dolga 20 mt. in bo popolnoma zadostovala za število gojencev, ko bi jih bilo še enkrat toliko. — Sedaj se dela v nji obok in zagotovo smemo pričakovati, da meseca oktobra bode se v nji zamogla že opraviti v prvo presveta daritev nove zaveze, ter se bodo iz množice nedolžnih serc gorke molitve vzdigovala v nebesa za mile dobrotnike. — Mnogo skerbi provzrokvala bo še notranja naprava, a zanašamo se v pomoč Božjo in na blage prijatelje in dobrodelnike, ki nas gotovo ne bodo zapustili.

V Ljubljani, 24. junija 1885.

Dr. A. Jarc.

Iz Borovnice. (*Pogled v Bosno in še kaj družega IV*) Bilo je nedeljo zgodaj, ko smo prišli v Ljubljano. Prazen želodec pokazal nam je pot v gostilno, in ker ni bilo družega dobiti, spravili smo se na kavo. Dva dečka pa nista mogla kave vživati; povedala sta, da takega nista še jedla, in da je presladko. Nalil sem toraj vsakemu nekaj merzle vode vmes, in potem sta lahko jedla, ker ni bilo več „sladko“.

Nepremožna vdova A. K., ktera mojega brata še od starih časih pozná; je bila dobrotnica ubozim Bošnjakom. Pri njej smo odložili naše stvari, ter se nekoliko oddahnili. Potem pa smo šli k sv. maši. Kako so se čudili mladi Bošnjaki, ko so vidili tako prostorne in lepe cerkve, in ko so prvič v svojem življenji čuli veličastne orglje, in milo-vbrano petje. Čudili so se tudi, ko so vidili toliko pobožnega ljudstva zbranega v cerkvi.

Glede cerkvá, čast. duhovščine in vernega ljudstva pa se smé tudi reči, da je Ljubljana čast slovenske dežele.

Predno smo šli k g. J., sem moral še dolgolasega Bošnjaka ostríči. Malo poprej je še kito nosil, zdaj pa je določno napovedal vojsko zoper dolge lase, češ, zakaj bi ravno mene ljudje najbolj gledali?

Predstavil sem Bošnjake. Najmlajši je Ivan Kujundžič, rojen v Berbiru. Otac mu je že davno umerl, jedno sestro pa so mu Turki ukradli. Stara 13 lét šla je po vode, Turki so jo srečali in vzeli seboj. Roditelji so jo iskali, pa ne dobili; in kje je, se še sedaj ne vé, čeravno je tega že okoli 14 let.

Drugi dečko je Marko Tvrdko ali Tvrdkovič; rojen v Busovaču, blizo Travnika. Pred petsto leti bila sta dva bosanska kralja tega imena, nemogoče ni, da je dečko njihovega rodú. Njegov ujec je P. frančiškan blizo Banjaluke.

Tretji je Ivan Krajnovič, ima še majko, pa komaj če vé, kje da ja. Kakor mi je bilo rečeno, prosil sem

za vse tri, če je mogoče, da bi jih sprejeli za v šolo. Za tretjega je šlo terdo, pa v zaupanju na blage dobrotnike so gospod vender vse tri sprejeli.

Č. g. učitelj M. Močnik pa je začel kmalo vse te dečke podučevati in se še zdaj mnogo trudi z njimi, ter je njih velik dobrotnik, kar mu Bog obilno plati!

Četrti (ki pa je dosti večji od mene) je Anton Firić; učil se je v samostanu v Bosni za kovača, in zdaj ko to pišem, bo že skoro spričevalo dobil v podkovski šoli v Ljubljani. Vernil se bode potem v Bosno in zaupljivo bode veliko storil za povzdigo v deželi, ker je moder, pobožen mladenec, poln dobrega duha. Osoda tega mladenca kaže, kako se je ubogim katoličanom dostikrat godilo pod turško vlado. Imel je Anton Firić brata Jakova, in tega je o neki priliki turčin hotel pretepati; zgodilo se je pa nasprotno ter je Jakov natépel turčina. Ali gorje potem, ko bi ga bili v šake dobili gerdi turki! Moral je revež pobegniti na Avstrijansko; zato so pa ostudni turki mladenčevega očeta tako zdelali in pretepli, da je vsled tega umrl, in ne dolgo potem tudi njegova žena, in Ante Firić je postal sirota. Brat se je še le potem vernil v Bosno, ko so Avstrijanci prišli v deželo.

Zadnja dva dečka sta Anton in Ivan Marić; rojena sta blizu Sanskega mesta, in sta si nekaj v rodu. Kot pastirja sta čuvala krave blizu samostana; brat Josip ju je poznal, in hajdi na Kranjsko v nauk! Pervi je pri gospod Goršiču v Ljubljani; ima dobro glavo in kaže se, da bo dobro napredoval. Samo greje me večkrat, ker obleko mu moram jaz napravljati. Zadnji se uči za peka, vprvo v Borovnici, zdaj na Verhniki. Strijec mu je preč. P. frančiškan in dekan v Ivanjski.

Drugo jutro so šli Bošnjaki vsi k spovedi in sv. Obhajilu. Preč. P. provincijal Evstahij, ki umevajo hervatsko, skazali so jim dobroto ter so jih spovedali.

Potem so vsi dečki šli za nekaj dni v Borovnico. Na Brezovici, kamor smo prišli s pozdravom g. J., so prečast. gospod župnik, ki so svoje čase sami potovali po Hervaškem, precej vedili, kakšne strune pojó, ter so „popotnike sprejeli, lačne nasitili, žejne napojili,“ in nam še nekaj v pést potisnili. To je neizrečeno dobro potniku. Z Borovnice smo se pa peljali čez Verhniko v Borovnico, iz zdaj je Bosna k meni prišla!

Dečki so bili nekaj dni pri meni, poslednjič sem odvedel vsakega na svoje mesto.

Iz Preske. (Mladini najlepši dan.) Pretečeno nedeljo, v praznik sv. Alojzija, se je pri nas prav priserčno obhajalo prvo sveto obhajilo.

Zjutraj ob 1/2 6 zbrali so se dečki in deklice (28 otrok) v šoli, od koder so se podali lepo zversteni in v spremstvu čast. gosp. duh. pomočnika A. Kalan-a med priterkovanjem zvonov za šolsko zastavo v cerkev k kerstnemu kamenu. Tam so ponovili kerstno obljubo. Potem so gosp. kaplan v preserčnem in milem govoru do obhajancev in do družega ljudstva, razložili pomen tega dneva, in kar jim predstavlja šolska zastava to je, sv. Alojzija in čisto spočetje Marije Device. Potem je bila sv. maša in pri zavživanji so bili obhajani tudi pervenci. Po sv. obhajilu so na koro prav ginljivo peli pesem „Duša moja poj veselje; Spolnjene so tvoje želje“.

Po duhovnem opraviilu šli so srečni obhajanci zopet v redu nazaj v šolo, kjer so jim gosp. kaplan razdelili podobice in svetinice v spomin prvega sv. obhajila.

Tudi so se vsi obhajani zapisali v bratovščino sv. R. Telesa, in vsak je dobil malo knjižico, ki pojasnuje to češčenje. Po vsem tem je dobil še vsaki štruco kruha za zajuterk. Zelo potrebno je, da se prvo sv. obhajilo slovesno obhaja, ker s tem se otroku vtisne globoko spomin najlepšega dneva, da ga nikdar več ne pozabi vse žive dni.

Iz Podgraj, 20. rožn. (Zahvala in poročilo.) Več dobrotnikov je darovalo zadnji čas 5 gld. 76 kr., in po „Danici“ zopet 3 gld 40 kr. Vsem p. n. gg. dobrotnikom in dobrotnicam, sedanjim in prešnjim, ponavljam s tem najtopljejšo zahvalo, ker za Bogom gre le njim čast in zahvala, da se je cerkev sv. Jožefa sozidala in tako oskerbela; da se ji ni sramovati pred svojimi tovaršicami, drugimi podružnicami tukajšnjega kraja in sploh v Istri. Ljudje iz Kuteževske vasi so dali potrebni les in kamenje, v denarjih za vso cerkev 25 gld., za zvonove 80 gld. Drugo vse, apno, opeka (celo dovaževanje opeke je stalo 52 gld.), vsi delavci zidarski, kamnoseki, mizarski in ključarski so plačani s prostovoljnimi darovi in milodari, k čemur so prav obilno pripomogli milodari „Zg. Danice“. Plačana je cerkev popolnoma. Pripravljena je že tudi mala svota za dve vstanovljeni sv. maši v čast. sv. Jožefu, kakor je bilo o svojem času obljubljeno, da se bo častitim dobrotnikom za časne blage z duhovnimi milostmi skušala verniti. V ta namen bote, če Bog dá, vsako leto sv. maša v praznik rojstva Jezusovega, in v ponedeljek križevega tedna. Konečno želim iz dna serca prespoštovanim dobrotnikom cerkve sv. Jožefa v Kuteževem, vsem in vsakemu posebej:

Sv. Jožef bodi jim v življenji pomočnik, v smerti tolažnik, na sodbi Božji priprošnik, v sv. raju stoteren povračnik.

Jenko, vikarij.

Marija moja Mati.

Marija, o Devica!

Ti moja pomočnica,

Slaviti Te želim;

Sej Ti si vedno bila

Mi skerbna Mati mila,

Preserčno Te častim.

In ko sovražna sila

Ga vzeti bo protila,

Takrat pomagaj mi;

Sej Tvoja sem lastnina,

Glej Mati me kot sina,

Ki težko se borí.

Le kaj bi hotel dati,

Preljuba moja Mati!

V ljubezni Ti za dar?

Glej, dam Ti serce revno,

In prosim Te pohlevno,

Zaverzi ga nikar!

Ko smert mi vseka rane,

Narvečji boj nastane —

Ločitev od svetá;

Takrat mi stoj na strani,

Sovražnikov me brani,

O Mati ljubljena!

Pomagaj mi, da srečno

V domovje pridem večno,

Kjer solze ne tekó;

Se v Bogu veseliti,

Ga vekomaj slaviti,

Veselje rajsko bo.

A. V.

Razgled po svetu.

Rusko. Eden nemških listov piše: „Novo samosilsko djanje za zatiranje Polonje! Car je poterdil sklep deržavnega zbora, da po vsih ljudskih šolah Poljskega kraljestva se ruski jezik vpelje za učni jezik in da naj se to razglasí v deržavnem zakoniku. Tedaj se ima otrokom jemati materni jezik, torej ena prvih natornih pravic se z nogami teptati. To je deržavni čin, h kakoršnemu nobena oblast na zemlji pravice nima.“ — To je ostudno od Rusa, pa ne manj ostudno od narodov, ki se celo med olikane hočejo šteti, pa jih ni bilo in jih še zdaj ni sram podobno delati.

Séverna Amerika. (Spreobnjenje.) Poslednji čas se je vernil v katoliško Cerkev dr. Huson, eden najglasovitiših anglikanskih pridigarjev v Ameriki. Pa še več: popotoval je na Angleško in bode ondi pristopil v jezuitovski red. Bil je še kot Anglikanec mož vse

akozi zvést v spolnovanji svojih dolžnost, vésten in sloveč v zatajevanji samega sebe, prav posebno pa se je pečal za bolnike in ubožne, kar med Anglikani sicer ni odveč v navadi. Več let je pastiroval v Milwaukeeji; zavoljo enega svojih pa, ki je moral zaradi bolezni obnebe spre-
meniti, se je preselil v Florido na jug. Toda ondi je pričela žolta merzliza kar na stotine ljudi kositi, da so prestrašeni prebivalci vse popušali in bežali proti severu. Manjkalo je strežnikov za bolnike in tudi večina prote-
stanških pridigarjev z družinami vred je zapustila Flo-
rido; takrat je dr. Huson stanovitno ostal na svojem mestu in je v velikem zatajevanji s katoliškim redov-
ništvom in drugimi prostovoljci vred stregel bolnim in umirajočim, dokler ni bil sam napaden od strašne kuž-
ljivosti, ki ga je vergla na bolniško posteljo. Skerbljivim usmiljenim sestram pa se je posrečilo, življenje mu ohraniti in ga ozdraviti.

Do takrat je bil Huson v trdni veri, da je angli-
kanstvo prava cerkev Jezusa Kristusa; zdaj pa so ga jeli dvomi obhajati, kar ga je nagnilo, da je pričel resno študirati nauke rimsko-katoliške Cerkve, ujeno zgodovino itd. Razsvetljenje od zgorej, učenje in preiskovanje in ob enem lepo keršansko življenje ga je peljalo k resnici ter k spreobrnjenju in sprejetju v katoliško Cerkev, katero odsihdob hoče z vsimi močmi razširjati.

Bratovske zadeve.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vsih naših patronov Bog dobrotno odvrni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešestvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe in velike nesreče. — Trije „molitve potrebni“ posebej priporočeni. — Bogoslovci, ki se na duhovski stan pripravljajo, in mladenči za vredni poklic v duhovski stan. — Star še ne popolnoma leto in dan, sem vsled neke zavratne bolezni oslepel na obe očesi, tako da, če tudi že štirindvajset let star, nimam nobenega zaumena, kaj da je svitloba. Le včas, menda pri najlepšem solnčnem vremenu, komej toliko razločim, da, če kakega človeka srečam ali memo kakega drevesa grem, se mi zdi, da je nekaj pred menoj; kaj pa da je, ali kak človek, drevo ali kaka druga reč, prav nič ne razločim. Ker sem po Mariji mogočni milostni priprošnji zadobil neprecenljivo gnado spreobrnjenja, me neki notranj glas naganja, jo prositi, mi še pogled pri Bogu sprositi. V ta namen sem se ravno zdaj v bratovščino Naše ljube Gospé presv. Jezusovega Serca zapisal, ter se njeni priprošnji in bratovski molitvi za dosego te milosti prav goreče priporočam. Ako me ona usliši, obljubim. to ozdravljenje v njeno večjo čast in elavo v „Zgod. Danici“ naznaniti in v kateri koli, mojim zmožnostim pristojni samostan stopiti, da bi ondi za-
mogel tim bolj Bogu služiti in se tim ložej zveličati. J. P. — Nevarno bolna za pomoč in polajšanje. — Neka žena v veliki zadregi z družino vred se živo priporoča v molitev za pomoč. — Hudo zmedena zadeva priporo-
čena v bratovsko molitev, da bi se na priprošnje N. lj. Gospé, sv. Jožefa, sv. Antona Padv., sv. Jošta, sv. De-
odata in vsih zadevnih pomočnikov prav izšla. (Opomba Poslano obrnjeno za sv. mašo v Vaš dobri namen. Vr.)

Zahvala.

O kako mogočna je pač vedno „Naša ljuba Gospa presvetega Serca Jezusovega!“ Serčna ji hvala bodi tu izrečena za skazano hitro pomoč v veliki in hudi bolezni

neke osebe, že prve dni devetdnevnice. Njej v čast opravljane! O kako ljube in dopadljive so Mariji devet-
dnevnice!

V Kamnici na Krasu, 16/6 1885.

Karol Čigon, vikar.

Koledar za prihodnji teden:

29. rožnika. Ss. Peter in Pavel. — 30. Spomin sv. Pavla. — 1. malega serpana. S. Teobald. — 2. Marijino obiskovanje. — 3. S. Heliodor. — 4. S. Udalrik (Urh). Šesta nedelja po Bink. Spomin sv. Rešnje Kervi N. G. J. Kr. Ss. Ciril in Metod, slov. ap.

Posvečen je mesec mali serpan češenju presv. R. Kervi Jezusa Kr.; med Slovani pa tudi posebno posvečen ss. Cirilu in Metodu. Pomočki so: 1. Pristop v bratovščino teh ss. apostelnov. 2. Moli za zedinjenje razkolnikov s sv. rimsko edinozveličavno Cerkvijo. 3. Vdeležuj se, ako moreš, v ta namen opravil in misijona v novi cerkvi, v kateri je tudi nov oltar ss. Cirila in Metoda.

Iz rimskega zapisnika mučenikov.

2. prosinec.

Osmi dan praznika sv. Stefana, prvega mučenika.

Ss. Argej, Narcis, in Marcellin, trije bratje, mučeniki. Marcelina so bili vtaknili med vojščake rimskega cesarja Licinija: ker se je pa branil vojskovati se zoper kristjane, so ga po dolgem terpljenju v ječi v morje vergli, kjer je utonil. Njegova stareja brata, Argej in Narcis, sta bila pa ob glavo dejana zavoljo Jezusove sv. vere. Tako so trije bratje svoje življenje darovali za svojega Zve-
ličarja.

Sv. Izidor, škof in mučenik v Antiohiji in neki drugi sv. Izidor, ki pa ni bil mučenik. Le-tá je živel in škofoval v 4. stoletji v Nitriji v Egiptu.

Sv. Makarij, mlajši, iz Aleksandrije, učenec slavnega puščavnika, sv. Pahomija. Živel je 60 let v egiptovskih puščavah, oistro se je pokoril, in z zvesto molitvijo je veliko bolnikov ozdravil; umrl je leta 394. Še zdaj se nahaja v Egiptu samostan, ki se zove po tem svetniku.

Sv. Martinijan, škof, je živel v začetku 5. stoletja. Njegov spomin se obhaja posebno v mestu Milanu na Laškem, kjer je bil nadškof.

Sv. Vital, mučenik v Jeruzalemu. Pravijo, da je s sv. Štefanom vred bil terpinčen.

Danes se obhaja tudi spomin ss. Rutilde, Klavdije in Avrige, mučenic v Etiopiji in več sv. mučenikov, kateri so leta 303 v Rimu na ta dan rajše svoje življenje dali, kakor da bi bili sv. kerščanske knjige izročili nevernikom.

3. prosinec.

Osmi dan praznika sv. Jansa, apostelna in evan-
gelista.

Sv. Anter, papež in mučenik. Mnogo se je trudil z nabiranjem zapisnikov, v katerih so se popisovale muke kerščanskih mučenikov, dokler ni tudi sam postal mu-
čenik, ker bil je na povelje predstojnika rimskega mesta usmerten.

Sv. Daniel, dijakon sv. Prosdocima, Padovanskega škofa, ki so ga rabeljni zavoljo spoznavanja Jezusove vere z žebli do smerti terpinčili leta 168. Njemu na čast postavljena je v Padovi posebna cerkev.

Sv. Genovefa, devica, patrona mesta Pariza, rojena leta 422 v neki vasi blizu tega mesta. Že kot otrok bila je s tolikimi milostmi od Boga oblagodarjena, da je sv. škof German njenim starišem častital zavoljo nje, rekoč: „Blagor Vam starišem, ker Vam je Bog izročil tako

imeniten zaklad. Skerbno si prizadevajte, da svoje dete izredite po volji Božji, ker Bog si je Genovefo posebno izvolil in veliko milost ji dodelil. Petnajst let stara deklica se je devica popolnem Bogu posvetila, in odsihmal je živela v ojestrem pokorjenju in skoraj v vedni molitvi. Sloves njene svetosti razširjal se je daleč na okrog, celo iz jutrovih dežel so se ji pobožni ljudje v molitev priporočevali. Bog je bil svoji služabnici dodelil preroškega duha, in v tem duhu je prebivalcem mesta Pariza napovedala rešitev v hudi stiski. Ko se je namreč z veliko armado temu mestu približal sovražni kralj Hunov, Atila, zavoljo svoje ljutosti imenovan „šiba božja“, in so zato Parižani bili v največem strahu, oserčevala jih je Genovefa k zaupanju v Boga, rekoč, da Bog bode pomagal, ako se s postom, z. molitvijo itd. zatečejo k njemu. In res, Atila, prišedši do mestnega ozidja, se je kar nagloma obrnil in nikomur nič žalega ni storil, kakor je popred Genovefa prerokovala. Da so jo od tega časa ljudje še posebno čislali in spoštovali, se lahko vé. Umerla je 3. prosinca 512. Po njeni smerti godili so se razni čudeži. Tako n. pr. leta 1130, ko je v Parizu morila huda kužna bolezen. Napravili so slovesno procesijo, pri kateri so svetinje sv. Genovefe v dragoceni skrinjici nosili po mestu, in — kuga je naenkrat ponehala, vsi bolniki (zgodovina pravi, da jih je bilo 14.000) so pri tej priči ozdraveli. Ta čudež je papež Inocencij II osebno preiskoval, poterdil in določil, da se ima spomin na ta čudežni dogodek v Parizu obhajati 26. novembra vsacega leta. Truplo svetnice počiva v cerkvi sv. Petra in Pavla, ki jo je na njeno prizadevanje dal sezidati francoski kralj Klodvik in še dandanes stoji v mestu ter se sploh imenuje le cerkev sv. Genovefe. To hišo božjo je letos, še le pred nekterimi tedni, francoska brezverna vlada gerdo oskrunila, ker je dala ondi, vkljub vsem ugovorom cerkvene oblasti, pokopati slabovernega pesnika Viktorja Hugona, kateri je umerl prez svetih zakramentov. Služba božja se valed tega hudobnega čina ne opravlja več v tej slavni, starodavni cerkvi. Iz tega se vidi, da kjer se brezverstvo šopiri, tam še svetišča božja več varna niso.

Na Nemškem ta dan obhajajo spomin neke druge sv. Genovefe, grofinje, ki je bila od hudobnih jezikov pri svojem soprogu hudo obrekovana, od njega zaveržena, naposled pa čudovito rešena.

Sv. Gordij, stotnik rimske vlade, ni bil le hraber vojščak, temuč tudi zvest kristjan. Ker zvestobe do Jezusa, kralja nebes in zemlje, z zatajevanjem sv. vere ni hotel prelomiti, so ga z mečem umorili. Še imamo prekrasen govor, ki ga je imel sv. Bazilij Veliki ob njegovem godu v pričo ljudstva.

Sv. Zorim, puščavnik v Siciliji, je živel za časa Dijoklecijana, rimskega cesarja, ter hudega preganjavca kristjanov. V ječo veržen zavoljo Jezusove vere, je tam jetničarja Atanazija spreobrn timer tako dobil tovarša v mučniški smerti, katero sta oba preterpela ta dan.

Listek za raznoterosti.

Iz Ljubljane. Red slovesnost v cerkvi Jezusovega presv. Serca prihodnjo nedeljo, 28. roznika: Ob devetih posvečevanje oltarja v kapeli sv. Cirila in Metoda, okoli poli enajstih velika maša pri velikem oltarji in tiha maša pri novoposvečenem oltarji, po veliki maši vkladanje sklepnega kamna in poslednjič zahvalna pesem.

V Kašmiru, kakor zopet pišejo, so potresi končali čez 2000 ljudi!

† G. Janez Šuler, župnik v Trebelnem, je 24. rož. zjutraj ob šestih umerl. R. I. P.

Slovstvo. Duhovno Pastirstvo. Tretji del: Sveti zakramenti. Slovenskim bogoslovcem in mašnikom spisuje Ant. Zupančič, profesor pastirstva na Ljubljanskem bogoslovskem učilišču. — Omenjeni tretji del tega v resnici izvrstnega početja je ravno kar prišel na svitlo in od strani 505 do 760 jasno in v ravno pravni obširnosti obravnava silno potrebno tvarino o ss. zakramentih. Naj bode tudi ta zvezek z drugimi vred Slovincem gorko priporočen.

Anglikanska družba za spreobrnjenje judov k anglikanski protestanski cerkvi naznanuje v svojem poslednjem letniku, da je deset judov prestopilo k protestantom. Prihodki te družbe znašajo na leto 700.000 mark, tedaj za vsacega pridobljenca 70.000 mark.

Dobrotni darovi.

Za opravo ubožnih cerkev ljubljanske škofije: Od sv. Trojice pri Teržicu 15 gld. — S Preske 10 gld. — S Sore 10 gld. — Z Vinice 19 gld. 70 kr. — Po čč. oo. Franciškanih v Kamniku 7 gld. — Ternovska fara v Ljubljani 20 gld. — S Toplic 14 gld. — Od čč. gg. bogoslovcev v Ljubljani 10 gld. — S Sel pri Kamniku 3 gld. 40 kr. — Iz Št. Jošta č. g. župnik Ant. Hočevar 33 gld. 63 kr. — Č. g. župnik Jos. Jereb 1 gld.

Za študentovsko kuhinjo: Čast. gosp. župnik v Št. Joštu Ant. Hočevar 1 velik križavec (za najboljšega učenca dijaške kuhinje, kateri naj se mu konec leta kot darilo podeli). — Č. g. M. S. 1 gld. — Č. g. Jos. Jereb 3 gld. — Čast. g. župnik Javorski M. Jereb 2 gld.

Za sv. Detinstvo: Čast. g. Franc Perpar, duhovni pomočnik v Trebnjem, 9 gld. — Čast. g. Prim. Peterlin 10 gld. — Čast. g. Jos. Jereb, župnik v pokoji 1 gld.

Za kapelo v Marijanišču: Č. g. P. Peterlin 1 gld.

Za cerkev v Želimljah: G. Mat. Aleš 5 gld.

Za v. Očeta: Po preč. g. župniku J. Rozmanu 1 gld.

Za oltar ss. Cirila in Metoda v Ljubljani: Čast. g. P. Peterlin 1 gld.

Za kapelo sv. Cirila in Metoda v novi cerkvi Jezusovega presvetega Serca v Ljubljani so darovali naslednji častiti gospodje: Jan. Ev. Vovk, župnik v Šentjerneji, 5 gld. — Anton Kacin, kurat pri sv. Mihaelu, 2 gld. — Janez Zeller, župnik v pokoji v Olševku, 5 gld. — P. Rajnerij Kokalj v Kamniku, 6 gld. 14 kr. — Andrej Kalan, pomočnik v Preski 2 gld.

Za cerkev Jezusovega presv. Serca so darovali čast. gospodje: Blaž Artelj, župnik v Kranjski Gori, 2 gld. — Jakob Bajec, duhovnik v Suhoriji, 3 gld. — Anton Kukelj, kaplan v Vodica, 5 gld. — Janez Lesjak, žup. v Kostanjevici, 5 gld. — Jakob Raspočnik, župnik v Višnji Gori, 5 gld. — Leopold Gestrin, župnik v Šentjurji pod Kumom 3 gld. — Franc Eržen, župnik na Zalem Logu, 2 gld. — Matija Jeriha, nunski spovednik v Škofji Loki, 5 gld. (Dalje prih.)

Polovica leta h koncu gre, za „Vabilo“ pa ni več prostora! Prosimo priljudno, da bi brez pomude obnovili naročilo, katere tiče, kakor je na čelu „Zgod. Dan.“ Vsim: prošnja, pozdrav, zahvala!

Vr. in zal.

Pogovori z gg. dopisovalci.

G. A. na D.: Prav hvaležni; vse prav tako! — P. B. V. v N. m.: Poslamo z vso hvaležnostjo prejeli in obrnili po dobrotni določbi. Preserčno pozdravljeni!